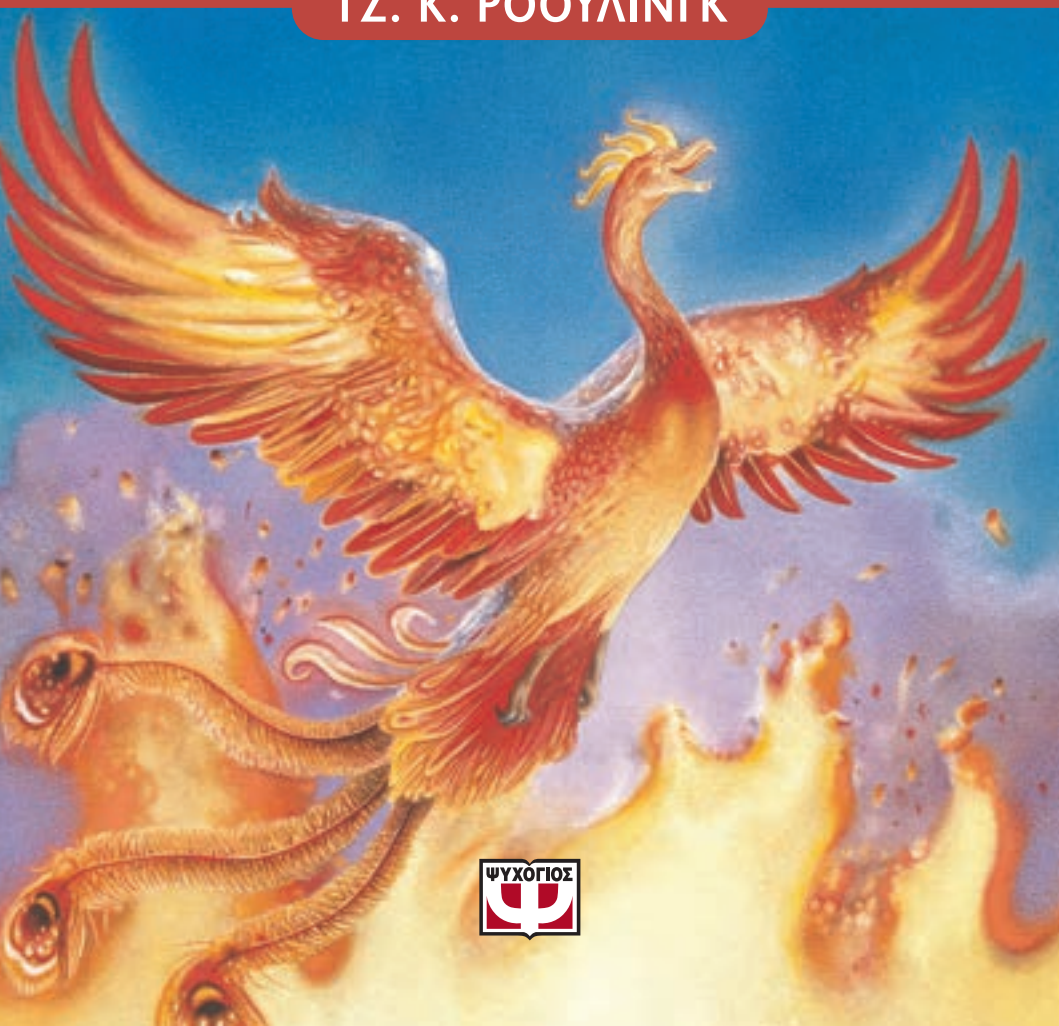
Ο Χάρι Πότερ

και το Τάγμα του Φοίνικα

ΤΖ. Κ. ΡΟΟΥΛΙΝΓΚ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Χάρι Πότερ και το Τάγμα του Φοίνικα**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Harry Potter and the Order of the Phoenix
Από τις Εκδόσεις Bloomsbury, Λονδίνο 2003
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: J.K. Rowling
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη, Αγγελική Μόσχου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Jason Cockroft
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© J.K. Rowling, 2003
Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling
All characters and elements © and TM Warner Bros. Entertainment Inc.
All rights reserved.
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Jason Cockroft, 2003
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

Το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού είναι διασφαλισμένο.

Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα, ζώντα ή τεθνεώτα, ονόματα ή καταστάσεις είναι τυχαία και ουδεμία σχέση έχει με την πραγματικότητα.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2003
Δεύτερη έκδοση: Οκτώβριος 2024
Τρίτη έκδοση: Νοέμβριος 2026

ISBN 978-618-01-6783-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (EU) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | **PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**
Από το 1979 | *Since 1979*
Έδρα: | Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psichogios.gr
psichogios.gr

ΤΖ. Κ. ΡΟΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ

και το Τάγμα του Φοίνικα

Μετάφραση: Καίτη Οικονόμου

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

Ο Ντάντλι παραφρόνησε

Η πιο ζεστή μέρα εκείνου του καλοκαιριού όδευε προς το τέλος της. Τα μεγάλα τετράγωνα σπίτια της οδού Πρίβετ ήταν τυλιγμένα σε μια χαυνωτική σιωπή, ενώ τ᾽ αυτοκίνητα, που άστραφταν συνήθως από καθαριότητα, στάθμευαν τώρα σκονισμένα στις πρασιές. Το άλλοτε καταπράσινο και φροντισμένο γκαζόν ήταν κατάξερο και κατσιασμένο – λόγω της ανομβρίας είχε απαγορευτεί στον κόσμο να ποτίζει με το λάστιχο. Οι κάτοικοι της οδού Πρίβετ, που είχαν στερηθεί τις συνηθισμένες ασχολίες τους, να πλένουν τ᾽ αυτοκίνητό τους και να κουρεύουν το γκαζόν, αποτραβήχτηκαν στη δροσερή σκιά των σπιτιών τους. Ωστόσο, είχαν αφήσει ορθάνοιχτα τα παράθυρα με την ελπίδα να δελεάσουν το ανύπαρκτο αεράκι. Ο μόνος που βρισκόταν έξω ήταν ένας έφηβος, ξαπλωμένος ανάσκελα σ᾽ ένα παρτέρι μπροστά στο σπίτι με τον αριθμό 4.

Ήταν ένα λιγνό αγόρι με μαύρα μαλλιά, στρογγυλά γυαλιά και την ταλαιπωρημένη, αδιόρατα ασθενική, όψη του παιδιού που ψήλωσε απότομα. Φορούσε ένα φθαρμένο, βρόμικο τζιν, ένα μακό μπλουζάκι χαχόλικο και ξεθωριασμένο, ενώ τα αθλητικά παπούτσια του είχαν αρχίσει να ανοίγουν στο σημείο όπου ενώνεται η σόλα με το πανώδερμα. Η εμφάνιση του Χάρι Πότερ δεν τον έκανε ιδιαιτέρως συμπαθή στους γείτονες. Οι περισσότεροι ήταν απ᾽ τους ανθρώπους που θεωρούν ότι το απεριποίητο παρουσιαστικό θα ᾽πρεπε να τιμωρείται διά νόμου. Εκείνο το απόγευμα όμως, έτσι όπως είχε κρυφτεί πίσω από μια ορτανσία φουντωτή σαν θάμνο, ήταν αθέατος από τους περαστικούς. Η μοναδική περίπτωση να τον δει κάποιος ήταν να βγει ο θείος Βέρνον ή η θεία Πετούνια στο παράθυρο του σαλονιού και να κοιτάξει στο παρτέρι που βρισκόταν ακριβώς από κάτω.

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

Έτσι, ο Χάρι έδινε συγχαρητήρια στον εαυτό του για την ιδέα του να κρυφτεί εκεί. Μπορεί να μην ένιωθε και πολύ άνετα ξαπλωμένος στο σκληρό χώμα που έκαιγε από τη ζέστη αλλά, από την άλλη, δεν υπήρχε κανείς να τον αγριοκοιτάζει, να τρίζει τόσο δυνατά τα δόντια του ώστε να μην μπορεί να ακούσει τις ειδήσεις και να τον βομβαρδίζει με εκνευριστικές ερωτήσεις, όπως συνέβαινε κάθε φορά που αποφάσιζε να καθίσει στο σαλόνι για να δει τηλεόραση με τη θεία και τον θείο του.

Ξάφνου, θαρρείς και οι σκέψεις του πέταξαν στο σπίτι μέσα από το ανοιχτό παράθυρο, ακούστηκε η φωνή του Βέρνον Ντάρσλι, του θείου του.

«Πάλι καλά που μας άδειασε τη γωνιά ο νεαρός. Αλήθεια, πού είναι;»

«Δεν ξέρω», έκανε αδιάφορα η θεία Πετούνια. «Στο σπίτι, πάντως, δεν είναι».

Ο θείος Βέρνον γρύλισε.

«Άκου να θέλει να δει ειδήσεις…» σχολίασε εκνευρισμένος. «Ήθελα να ’ξερα τι σκαρώνει πάλι. Ποιο φυσιολογικό παιδί ενδιαφέρεται για τις ειδήσεις; Ο Ντάντλι δεν ξέρει πού πάν’ τα τέσσερα· αμφιβάλλω αν γνωρίζει καν το όνομα του πρωθυπουργού! Άλλωστε, οι ειδήσεις μας δε λένε τίποτα για τους δικούς του…»

«Σώπα, Βέρνον», τον διέκοψε η θεία Πετούνια. «Είναι ανοιχτά τα παράθυρα!»

«Αχ, ναι, χρυσή μου, συγγνώμη».

Οι Ντάρσλι βυθίστηκαν στη σιωπή. Ο Χάρι άκουσε να παίζεται μια διαφήμιση δημητριακών με ξηρούς καρπούς τη στιγμή που η κυρία Φιγκ, μια ιδιόρρυθμη γριά κυρία από τη γειτονική οδό Γλυσίνας, που λάτρευε τις γάτες, περνούσε από τον δρόμο με αργό βήμα μονολογώντας συνοφρυωμένη. Ο Χάρι ευχαρίστησε την τύχη του που ήταν κρυμμένος πίσω από την ορτανσία, γιατί τώρα τελευταία, κάθε φορά που η κυρία Φιγκ τον συναντούσε στον δρόμο, τον καλούσε στο σπίτι της για τσάι. Η γριά έστριψε στη γωνία και χάθηκε από τα μάτια του, όταν ξανακούστηκε από το παράθυρο η φωνή του θείου Βέρνον.

«Ο Ντίντι βγήκε για τσάι;»

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

«Τον έχουν καλέσει οι Πόλκις», είπε με καμάρι η θεία Πετούνια. «Έχει τόσους φίλους, είναι τόσο αγαπητό το χρυσούλι μου…»

Ο Χάρι έπνιξε με κόπο ένα ειρωνικό γέλιο που ανέβηκε στα χείλη του. Οι Ντάρσλι ήταν εντελώς ηλίθιοι σε ό,τι αφορούσε τον γιο τους τον Ντάντλι. Ήταν ικανοί να πιστέψουν ό,τι τους σέρβιρε, ότι δήθεν κάθε απόγευμα των καλοκαιρινών διακοπών ήταν καλεσμένος για τσάι, μια απ᾽ τους γονείς του ενός φίλου του, μια απ᾽ του άλλου. Ο Χάρι ήξερε καλά ότι ο Ντάντλι δεν ήταν καλεσμένος πουθενά· αυτός και η παρέα του –η συμμορία του, πες καλύτερα– περνούσαν τα βράδια τους ρημάζοντας την παιδική χαρά του πάρκου, καπνίζοντας στις γωνιές των δρόμων και πετώντας πέτρες σε διερχόμενα αυτοκίνητα και μικρά παιδιά. Ο Χάρι τους είχε δει πολλά βράδια που συνήθιζε να πηγαίνει μόνος του βόλτα στο Λιτλ Γουίντζιν· είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος των διακοπών του τριγυρίζοντας στους δρόμους και μαζεύοντας εφημερίδες από τα σκουπίδια.

Στ᾽ αυτιά του έφτασαν οι πρώτες νότες του μουσικού σήματος που ανήγγειλε τις ειδήσεις των επτά και το στομάχι του σφίχτηκε. Ίσως απόψε, ύστερα από έναν ολόκληρο μήνα που πέρασε περιμένοντας, να έφτανε η μεγάλη νύχτα.

«Τεράστια πλήθη ταλαιπωρημένων τουριστών πλημμυρίζουν τα αεροδρόμια της Ισπανίας, καθώς η απεργία των υπευθύνων για τη διακίνηση των αποσκευών διανύει τη δεύτερη εβδομάδα…»

«Μωρέ, δώστε τους τα παπούτσια στο χέρι, εγώ αυτό θα έκανα», γρύλισε ο θείος Βέρνον σκεπάζοντας τις τελευταίες λέξεις από τη φράση του παρουσιαστή. Έξω στο παρτέρι, όμως, ο Χάρι ξαναβρήκε το χρώμα του. Αν είχε συμβεί κάτι, θα ήταν πρώτο θέμα στις ειδήσεις· ο θάνατος και η καταστροφή έχουν πολύ μεγαλύτερο ενδιαφέρον από τους ταλαιπωρημένους τουρίστες.

Άφησε έναν βαθύ αναστεναγμό ανακούφισης και κάρφωσε το βλέμμα του στον καταγάλανο ουρανό. Κι αυτό το καλοκαίρι επαναλαμβανόταν καθημερινά η ίδια ιστορία: αγωνία, αναμονή, προσωρινή ανακούφιση κι ύστερα η αγωνία ξαναφούντωνε… και τον βασάνιζε το ίδιο, όλο και πιο επιτακτικό ερώτημα: Γιατί δεν είχε γίνει τίποτε ακόμη;

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

Έστρεψε πάλι την προσοχή του στις ειδήσεις για την περίπτωση που υπήρχε κάποια μικρή ένδειξη, κάποιο γεγονός που οι Μαγκλ δεν ήταν σε θέση να αντιληφθούν την πραγματική του σημασία –μια ανεξήγητη εξαφάνιση, ίσως, ή ένα παράξενο δυστύχημα–, αλλά την απεργία στο αεροδρόμιο διαδέχτηκαν ειδήσεις για την ανομβρία στα νοτιοανατολικά («Ελπίζω να τ᾽ ακούει ο απέναντι, που βάζει το αυτόματο πότισμα στις τρεις το πρωί!» βρυχήθηκε ο θείος Βέρνον). Στη συνέχεια είπαν για ένα ελικόπτερο που κινδύνευσε να συντριβεί σε έναν αγρό στο Σάρεϊ κι ύστερα για το διαζύγιο μιας διάσημης ηθοποιού από τον επίσης διάσημο σύζυγό της («Λες και μας ενδιαφέρουν οι ελεεινές τους υποθέσεις», σχολίασε περιφρονητικά η θεία Πετούνια, που ωστόσο ξεκοκάλιζε τα περιοδικά παρακολουθώντας μανιωδώς την υπόθεση του διαζυγίου).

Ο Χάρι έκλεισε τα μάτια του για να προστατευτεί από την απογευματινή αντηλιά τη στιγμή που ο παρουσιαστής έλεγε: «*…και τέλος, ο Μπάνγκι το παπαγαλάκι βρήκε έναν πρωτότυπο τρόπο να δροσίσει το καλοκαίρι του. Ο Μπάνγκι, που μένει στο Μπάρνσλι, στην οδό Πέντε Φτερών, έμαθε θαλάσσιο σκι! Η ρεπόρτερ μας Μαίρη Ντόρκινς θα μας δώσει περισσότερες πληροφορίες*».

Το αγόρι ξανάνοιξε τα μάτια του. Τώρα που έφτασαν οι ειδήσεις στα παπαγαλάκια-σκιέρ, δε χρειαζόταν να ακούσει τα υπόλοιπα. Γύρισε μπρούμυτα, στηρίχτηκε στα γόνατα και στους αγκώνες, κι ετοιμάστηκε να περάσει μπουσουλώντας μπροστά από το παράθυρο.

Δεν πρόλαβε όμως ούτε δυο βήματα να κάνει, και μια σειρά από αλλεπάλληλα γεγονότα τού πάγωσε το αίμα: ένας δυνατός κρότος, σαν πυροβολισμός, θρυμμάτισε τη χαυνωτική σιγαλιά· μια γάτα εμφανίστηκε ξαφνικά κάτω από ένα παρκαρισμένο αυτοκίνητο κι έγινε καπνός· από το σαλόνι των Ντάρσλι ακούστηκε μια στριγκλιά κι έπειτα μια βροντερή βλαστήμια που συνοδεύτηκε από το σπάσιμο ενός πορσελάνινου πιάτου. Ο Χάρι ανασηκώθηκε, λες κι αυτό ήταν το σύνθημα που περίμενε, τραβώντας ταυτόχρονα σαν ξίφος από τη ζώνη του τζιν του ένα λεπτό ξύλινο ραβδί. Καθώς σηκωνόταν όμως, χτύπησε το κεφάλι του στο ανοιχτό παράθυρο των Ντάρσλι. Ο βρόντος που ακούστηκε έκανε τη θεία Πετούνια να στριγκλίσει ακόμη πιο δυνατά.

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

Ο Χάρι ένιωσε σαν να άνοιξε το κεφάλι του στα δύο. Τραντάχτηκε ολόκληρος και τα μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα, ενώ προσπαθούσε να εστιάσει το βλέμμα του στον δρόμο για να εντοπίσει την πηγή του κρότου. Αλλά πριν προλάβει καλά καλά να σταθεί στα πόδια του, ξεπρόβαλαν από το παράθυρο δυο κόκκινες χερούκλες και τον γράπωσαν απ᾽ τον λαιμό.

«Μάζεψέ το!» βρυχήθηκε ο θείος Βέρνον στο αυτί του αγοριού. «Αμέσως! Προτού το πάρει κάνα μάτι!»

«Άφησέ με!» πρόφερε ο Χάρι με κομμένη την ανάσα. Πάλεψε μερικές στιγμές πασχίζοντας να ανοίξει τα χοντρά σαν λουκάνικα δάχτυλα του θείου του με το αριστερό χέρι του ενώ στο δεξί εξακολουθούσε να κρατάει σφιχτά το μαγικό ραβδί· και τότε, ενώ ο πόνος στο κεφάλι του γινόταν όλο και πιο έντονος, ο θείος Βέρνον έσκουξε σαν να τον χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα κι άφησε απότομα τον λαιμό του Χάρι. Κάποια αόρατη δύναμη ξεχύθηκε από το κορμί του ανιψιού του και τον απώθησε αστραπιαία. Ήταν πλέον αδύνατον να τον αγγίξει.

Λαχανιασμένος ο Χάρι έπεσε με τα μούτρα πάνω στην ορτανσία, ανασηκώθηκε και κοίταξε ολόγυρα – δεν μπορούσε να καταλάβει από πού προήλθε ο εκκωφαντικός κρότος. Οι γείτονες όμως είχαν κιόλας βγει στα παράθυρά τους, έτσι ο νεαρός έκρυψε βιαστικά το ραβδί στο παντελόνι του και πήρε το πιο αθώο ύφος του.

«Τι ωραία βραδιά!» φώναξε ο θείος Βέρνον χαιρετώντας την ιδιοκτήτρια του απέναντι σπιτιού, στο νούμερο 7, που αγριοκοίταζε πίσω από τις δικτυωτές κουρτίνες της. «Ακούσατε την εξάτμιση του αυτοκινήτου; Εμείς πήραμε μια τρομάρα!…»

Συνέχισε να χαμογελά σαν μανιακός μέχρι που οι περίεργοι γείτονες τραβήχτηκαν από τα παράθυρά τους, οπότε το φρικτό χαμόγελό του έγινε ένας μορφασμός οργής καθώς έγνεφε στον Χάρι να πλησιάσει. Εκείνος έκανε μερικά βήματα, αλλά φρόντισε να σταματήσει σε ένα σημείο που δεν τον έφταναν τα απειλητικά απλωμένα χέρια του θείου Βέρνον.

«Τι στον διάβολο πας να κάνεις;» ρώτησε ο θείος Βέρνον με στριγκιά φωνή που έτρεμε από λύσσα.

«Τι πάω να κάνω;» επανέλαβε ψυχρά ο Χάρι. Κοιτούσε πάνω

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

κάτω στον δρόμο ελπίζοντας ακόμη να δει το πρόσωπο που προκάλεσε όλη αυτή τη φασαρία.

«Ακούστηκε σαν να βροντάν κανόνια έξω ακριβώς από το σπίτι…»

«Δεν προκάλεσα εγώ αυτόν τον θόρυβο», δήλωσε αποφασιστικά ο Χάρι.

Δίπλα στο πλατύ κόκκινο πρόσωπο του θείου Βέρνον εμφανίστηκε η αδύνατη αλογίσια μούρη της θείας Πετούνια. Ήταν κατάχλωμη. «Γιατί παραμόνευες κάτω από το παράθυρό μας;»

«Σωστή ερώτηση, Πετούνια! Τι γύρευες κάτω από το παράθυρό μας;»

«Άκουγα τις ειδήσεις», παραδέχτηκε ο Χάρι υποχωρώντας.

Η θεία κι ο θείος του κοιτάχτηκαν οργισμένοι.

«Άκουγες τις ειδήσεις! Πάλι;»

«Βλέπετε, αλλάζουν κάθε μέρα», συνέχισε.

«Μη μου πουλάς εμένα εξυπνάδες! Απαιτώ να μάθω τι σκαρώνεις· και μην ξανακούσω για ειδήσεις και τέτοιες σαχλαμάρες! Ξέρεις πολύ καλά ότι οι δικοί σου…»

«Πρόσεχε, Βέρνον!» ψέλλισε η θεία Πετούνια και ο θείος Βέρνον χαμήλωσε τόσο πολύ τη φωνή του, που ο Χάρι δυσκολεύτηκε να τον ακούσει.

«…ότι οι δικοί σου δεν αναφέρονται στις δικές μας ειδήσεις!» συνέχισε ο θείος του.

«Τόσα ξέρεις, τόσα λες!» είπε με έμφαση ο Χάρι.

Οι Ντάρσλι τον κοίταξαν με γουρλωμένα μάτια.

«Παλιοψεύτη! Και τι κάνουν όλες αυτές οι…» άρχισε να λέει η θεία Πετούνια και χαμήλωσε κι εκείνη τη φωνή της, ώστε ο Χάρι διάβασε στα χείλη της την επόμενη λέξη, «…*κουκουβάγιες*, αν δε σου φέρνουν τα νέα σας;»

«Αχά!» ψιθύρισε θριαμβευτικά ο θείος Βέρνον. «Τι έχεις να πεις τώρα, νεαρέ μου; Λες και δεν ξέρουμε ότι σου φέρνουν τα νέα σας αυτά τα σιχαμένα πουλιά!»

Ο Χάρι δίστασε προς στιγμήν. Του κόστιζε να παραδεχτεί την αλήθεια, αν και οι θείοι του δεν μπορούσαν να ξέρουν πόσο άσχημα ένιωθε που το παραδεχόταν.

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

«Οι κουκουβάγιες… δε μου φέρνουν νέα», είπε ανέκφραστα.

«Δεν το πιστεύω», βιάστηκε να πει η θεία Πετούνια.

«Ούτε εγώ», δήλωσε ο θείος Βέρνον.

«Ξέρουμε ότι κάτι ετοιμάζεις», συνέχισε η θεία Πετούνια.

«Δεν είμαστε ηλίθιοι», συμπλήρωσε ο θείος Βέρνον.

«Αυτό κι αν είναι είδηση», είπε νευριασμένος ο Χάρι και, πριν προλάβουν οι Ντάρσλι να αντιδράσουν, έκανε μεταβολή, διέσχισε το γρασίδι, πήδηξε τη χαμηλή μάντρα του κήπου και βγήκε στον δρόμο.

Τώρα την είχε άσχημα και το ήξερε. Αργότερα θα υποχρεωνόταν να αντιμετωπίσει τη θεία και τον θείο του και να πληρώσει το τίμημα της αυθάδειάς του, αλλά αυτή τη στιγμή δεν τον ένοιαζε και ιδιαίτερα· υπήρχαν πολύ πιο σοβαρά θέματα που τον απασχολούσαν.

Ο Χάρι ήταν σίγουρος ότι ο κρότος που ακούστηκε προήλθε από κάποιο διακτινισμό. Αυτόν ακριβώς τον ήχο έκανε ο Ντόμπι, το σπιτικό ξωτικό, όταν εξαφανιζόταν. Μήπως βρισκόταν εδώ, στην οδό Πρίβετ; Μήπως αυτή τη στιγμή τον παρακολουθούσε; Μόλις έκανε αυτή τη σκέψη, το αγόρι γύρισε απότομα και κοίταξε την οδό Πρίβετ, μα στον δρόμο δεν υπήρχε ψυχή. Όχι. Εξάλλου ήταν σίγουρος πως ο Ντόμπι δεν ήξερε να γίνεται αόρατος.

Προχώρησε χωρίς να κοιτάζει πού πηγαίνει· το τελευταίο διάστημα είχε περπατήσει τόσο πολύ αυτούς τους δρόμους, ώστε τα βήματά του τον οδηγούσαν από μόνα τους στα αγαπημένα του λημέρια. Κάθε τόσο έριχνε προς τα πίσω μια κλεφτή ματιά. Κάποιο μαγικό πλάσμα βρέθηκε κοντά του όταν ήταν ξαπλωμένος ανάμεσα στις μαραμένες ορτανσίες της θείας Πετούνια, ήταν βέβαιος γι᾽ αυτό. Γιατί δεν του μίλησε; Γιατί δεν επικοινώνησε μαζί του; Γιατί κρυβόταν τώρα;

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, και καθώς κορυφωνόταν η απογοήτευσή του, η σιγουριά του εξανεμίστηκε.

Ίσως να μην ήταν τελικά μαγικός ο ήχος. Ίσως να λαχταρούσε τόσο απεγνωσμένα μια φευγαλέα έστω επαφή με τον κόσμο στον οποίο ανήκε, που αντιδρούσε υπερβολικά σε κοινούς και συνηθισμένους θορύβους. Πώς ήταν τόσο σίγουρος ότι ο κρότος που ακούστηκε δεν ήταν από κάποιο αντικείμενο που έσπασε στο διπλανό σπίτι;

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

Ο Χάρι ένιωσε ένα πλάκωμα στην καρδιά του και, πριν προλάβει να αντιδράσει, βυθίστηκε ξανά στην απελπισία που τον βασάνιζε όλο το καλοκαίρι.

Αύριο το πρωί θα έβαζε το ξυπνητήρι στις πέντε για να πληρώσει την κουκουβάγια που του έφερνε τον *Ημερήσιο Προφήτη*· αλλά τι νόημα είχε να εξακολουθήσει να τον παίρνει; Τον τελευταίο καιρό έριχνε μια ματιά στο πρωτοσέλιδο και τον πέταγε στην άκρη· μόλις θ' ανακάλυπταν αυτοί οι βλάκες που διεύθυναν την εφημερίδα ότι επέστρεψε ο Βόλντεμορτ, θα το δημοσίευαν με πηχυαίους τίτλους στην πρώτη σελίδα, κι αυτή ήταν η μόνη είδηση που ενδιέφερε τον Χάρι.

Αν ήταν τυχερός, θα έρχονταν και κουκουβάγιες με γράμματα από τους κολλητούς του, τον Ρον και την Ερμιόνη, αν και είχε χάσει από καιρό κάθε ελπίδα να μάθει νέα από τα γράμματά τους.

Όπως καταλαβαίνεις, δεν μπορούμε να σου πούμε πολλά για το… ξέρεις τώρα… Μας είπαν να προσέχουμε τα λόγια μας για την περίπτωση που κάποιο γράμμα παραπέσει… Είμαστε πολύ απασχολημένοι, αλλά δεν μπορούμε να σου γράψουμε λεπτομέρειες… Συμβαίνουν πολλά και διάφορα, θα σ' τα πούμε όλα όταν σε δούμε από κοντά…

Μα πότε θα τον έβλεπαν; Κανένας δεν έμπαινε στον κόπο να του δώσει συγκεκριμένη ημερομηνία. Η Ερμιόνη είχε γράψει *Θα σε δω σύντομα* στην κάρτα για τα γενέθλιά του, αλλά πόσο σύντομα ήταν το «σύντομα»; Απ' ό,τι κατάλαβε από κάποιες αόριστες νύξεις στα γράμματά τους, η Ερμιόνη και ο Ρον βρίσκονταν στο ίδιο μέρος, μάλλον στο πατρικό του Ρον. Μαράζωνε όταν σκεφτόταν τι ωραία που θα περνούσαν οι δυο τους στο Μπάροου, ενώ εκείνος ήταν καθηλωμένος στην οδό Πρίβετ. Για την ακρίβεια, ήταν τόσο θυμωμένος μαζί τους που πέταξε χωρίς να ανοίξει τα δύο κουτιά σοκολατάκια από το φημισμένο ζαχαροπλαστείο *Μελόχουφτες* που του έστειλαν στα γενέθλιά του. Στη συνέχεια βέβαια το μετάνιωσε πικρά, όταν είδε τη μαραμένη σαλάτα που σέρβιρε για βραδινό η θεία Πετούνια.

Και με τι ήταν απασχολημένοι ο Ρον και η Ερμιόνη; Γιατί δεν ήταν κι αυτός απασχολημένος; Μήπως δεν είχε αποδείξει ότι διέθετε την ικανότητα να αντιμετωπίσει πολύ πιο δύσκολες καταστά-

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

σεις από εκείνους; Είχαν ξεχάσει όλα όσα έκανε; Αυτός δεν ήταν που βρέθηκε στο νεκροταφείο κι έγινε μάρτυρας της δολοφονίας του Σέντρικ; Αυτόν δεν έδεσαν στην ταφόπλακα με σκοπό να τον δολοφονήσουν;

Μην τα σκέφτεσαι, είπε αυστηρά στον εαυτό του για εκατοστή φορά εκείνο το καλοκαίρι. Του έφτανε και του περίσσευε που έβλεπε ξανά και ξανά στους εφιάλτες του το νεκροταφείο, δε χρειαζόταν να το σκέφτεται και στον ξύπνιο του.

Έστριψε στη γωνία και βγήκε στην Ημισέληνο της Μανόλιας· στα μισά του δρόμου πέρασε μπροστά από ένα στενάκι δίπλα σε ένα γκαράζ, όπου είχε πρωτοδεί τον νονό του. Ο Σείριος τουλάχιστον καταλάβαινε πώς αισθανόταν ο Χάρι. Μπορεί τα γράμματά του να μην περιείχαν ενδιαφέροντα νέα, αλλά ήταν γεμάτα συμβουλές και λόγια παρηγοριάς, όχι βασανιστικά υπονοούμενα όπως του Ρον και της Ερμιόνης: *Φαντάζομαι την αγωνία σου… Κάτσε φρόνιμος κι όλα θα πάνε καλά… Να προσέχεις και να αποφεύγεις τις βεβιασμένες κινήσεις…*

Πάντως, σκέφτηκε ο Χάρι καθώς διέσχιζε την Ημισέληνο της Μανόλιας κι έστριβε στην οδό Μανόλιας, με κατεύθυνση το μισοσκότεινο πάρκο, *σε γενικές γραμμές έχω ακολουθήσει τις συμβουλές του Σείριου.* Αντιστάθηκε στον πειρασμό να δέσει το μπαούλο του στο μαγικό του σκουπόξυλο και να πάει, μια και δυο, στο Μπάροου. Μάλιστα, πίστευε ότι η συμπεριφορά του ήταν υποδειγματική, αν αναλογιζόταν κανείς την οργή και την απογοήτευση που του προκαλούσε ο αποκλεισμός του στην οδό Πρίβετ. Δεν ήταν και λίγο το ότι αναγκαζόταν να κρύβεται στα παρτέρια, με την ελπίδα να ακούσει κάτι που θα του έδινε μια ιδέα για τις κινήσεις του λόρδου Βόλντεμορτ. Ωστόσο, πήγαινε πολύ να τον συμβουλεύει να αποφεύγει τις βεβιασμένες κινήσεις ένας άνθρωπος που πέρασε δώδεκα χρόνια στη φυλακή του Αζκαμπάν, δραπέτευσε, προσπάθησε να διαπράξει τον φόνο για τον οποίο είχε καταδικαστεί άδικα κι ύστερα διέφυγε με έναν κλεμμένο ιππόγρυπα.

Ο Χάρι σκαρφάλωσε στην κλειδωμένη πόρτα του πάρκου, πήδησε μέσα και άρχισε να περπατά στο κατάξερο γρασίδι. Το πάρκο ήταν έρημο σαν τους γύρω δρόμους. Όταν έφτασε στις κούνιες,

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

κάθισε στη μία και μοναδική που δεν κατάφεραν να σπάσουν ο Ντάντλι κι η παρέα του, αγκάλιασε με το ένα μπράτσο του την αλυσίδα και κάρφωσε κατσουφιασμένος το βλέμμα του στο έδαφος. Δε θα μπορούσε να κρυφτεί ξανά στον κήπο των Ντάρσλι. Αύριο θα έπρεπε να σκεφτεί καινούργιο τρόπο για να ακούει τις ειδήσεις. Τώρα, λοιπόν, το μόνο που είχε να περιμένει ήταν άλλη μια δύσκολη και ταραγμένη νύχτα· ακόμη κι όταν δεν έβλεπε εφιάλτες με τον Σέντρικ, ονειρευόταν δαιδαλώδεις σκοτεινούς διαδρόμους που κατέληγαν σε αδιέξοδα κι αμπαρωμένες πόρτες, κάτι που σίγουρα οφειλόταν στο αίσθημα παγίδευσης που τον βασάνιζε στον ξύπνιο του. Στο μεταξύ ένιωθε ένα δυσάρεστο μυρμήγκιασμα στην ουλή που είχε στο μέτωπό του, αλλά δεν έτρεφε αυταπάτες: ο Ρον, η Ερμιόνη και ο Σείριος θα έμεναν ασυγκίνητοι. Παλιά, ο πόνος στην ουλή τον προειδοποιούσε ότι δυνάμωνε ο Βόλντεμορτ, αλλά τώρα, που είχε ανακτήσει πλήρως όλη του τη δύναμη, οι φίλοι του θα του επισήμαιναν ότι ήταν πολύ φυσικό να τον ενοχλεί διαρκώς η ουλή… έπρεπε να το περιμένει… τίποτα το ανησυχητικό… περσινά ξινά σταφύλια…

Τον έπνιγε η αδικία και του ερχόταν να ουρλιάξει από τα νεύρα του. Αν δεν ήταν αυτός, κανείς δε θα είχε πάρει μυρουδιά ότι γύρισε ο Βόλντεμορτ! Κι η ανταμοιβή του ήταν να καθηλωθεί για τέσσερις ολάκερες βδομάδες στο Λιτλ Γουίντζιν, εντελώς αποκομμένος από τον κόσμο των μάγων, και να κρύβεται μες στις μαραμένες ορτανσίες για να ακούσει πώς κάνουν σκι τα παπαγαλάκια! Πώς μπόρεσε ο Ντάμπλντορ να τον ξεχάσει τόσο εύκολα; Γιατί ο Ρον κι η Ερμιόνη δεν κάλεσαν κι εκείνον μαζί τους; Ως πότε θα άντεχε να ακούει τον Σείριο να τον συμβουλεύει να κάτσει στ᾽ αυγά του και να είναι καλό παιδάκι; Ως πότε θα αντιστεκόταν στον πειρασμό να γράψει σε αυτούς τους βλάκες του *Ημερήσιου Προφήτη* ότι γύρισε ο Βόλντεμορτ; Όλες αυτές οι σκέψεις τριβέλιζαν το μυαλό του Χάρι και η ψυχή του φλογιζόταν από αγανάκτηση, καθώς έπεφτε η υγρή βελούδινη νυχτιά και η ατμόσφαιρα πλημμύριζε από τη μυρουδιά του ζεστού μαραμένου χορταριού, κι ο μόνος ήχος που έσπαζε τη σιωπή ήταν το βουητό των αυτοκινήτων έξω από τα κιγκλιδώματα του πάρκου.

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

Δεν ήξερε πόση ώρα ήταν καθισμένος στην κούνια, όταν ομιλίες διέκοψαν τους συλλογισμούς του. Σήκωσε το βλέμμα του και είδε τις σιλουέτες μιας παρέας ατόμων, που διέσχιζαν το πάρκο, να διαγράφονται στο αχνό φέγγος που έριχναν τα φώτα των γύρω δρόμων. Ο ένας τραγουδούσε δυνατά ένα κακόγουστο τραγούδι και οι άλλοι γελούσαν. Μερικοί από αυτούς κρατούσαν από το τιμόνι ακριβά αγωνιστικά ποδήλατα και τα τσούλαγαν δίπλα τους.

Ο Χάρι κατάλαβε αμέσως ποιοι ήταν. Προπορευόταν η χαρακτηριστική σιλουέτα του εξαδέλφου του, του Ντάντλι Ντάρσλι, που επέστρεφε στο σπίτι συντροφιά με τους πιστούς του φίλους.

Ο Ντάντλι παρέμενε χοντρομπαλάς όπως πάντα, αλλά η αυστηρή δίαιτα ενός χρόνου και η ανακάλυψη ενός καινούργιου ταλέντου που διέθετε είχαν αλλάξει αισθητά την εμφάνισή του. Όπως διαλαλούσε πανευτυχής ο θείος Βέρνον, ο Ντάντλι ανακηρύχτηκε πρόσφατα νικητής στο Εφηβικό Διασχολικό Πρωτάθλημα Μποξ Νοτιοανατολικής Αγγλίας, στην κατηγορία βαρέων βαρών. Αυτό το «ευγενές άθλημα», όπως το αποκαλούσε ο θείος Βέρνον, έκανε τον Ντάντλι να φαντάζει ακόμη πιο τρομερός στα μάτια του Χάρι απ᾽ ό,τι την εποχή που πήγαιναν στο δημοτικό κι ο Χάρι συνήθιζε να παίζει τον ρόλο του πρώτου σάκου μποξ του Ντάντλι. Ο Χάρι βέβαια δε φοβόταν πια ούτε κατά διάνοια τον ξάδελφό του. Εξακολουθούσε όμως να πιστεύει πως το ότι ο Ντάντλι έμαθε να ρίχνει πιο δυνατές και εύστοχες γροθιές δεν αποτελούσε και λόγο πανηγυρισμών από τους Ντάρσλι. Όλα τα παιδιά της γειτονιάς τον έτρεμαν· τον φοβούνταν πιο πολύ κι από «εκείνον τον Πότερ», που τα είχαν προειδοποιήσει πως ήταν χούλιγκαν και πως φοιτούσε στο Κέντρο Προσαρμογής Αμετανόητων Νέων «Ο Άγιος Βρούτος».

Ο Χάρι είδε τις σκοτεινές σιλουέτες να γλιστρούν πάνω στο γρασίδι κι αναρωτήθηκε ποιον να ξυλοφόρτωσαν πάλι απόψε. *Κοιτάξτε προς τα δω…* πρόσταξε νοερά ο Χάρι καθώς τους παρατηρούσε. *Άντε λοιπόν… κοιτάξτε προς τα δω… είμαι ολομόναχος… ελάτε να με δείρετε…*

Αν τον έβλεπαν οι φίλοι του Ντάντλι, θα άλλαζαν σίγουρα κατεύθυνση για να έρθουν προς το μέρος του. Τι θα έκανε τότε ο Ντάντλι; Δε θα ήθελε βέβαια να ρεζιλευτεί μπροστά τους, θα φοβόταν

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

όμως να προκαλέσει τον Χάρι… Θα είχε πολύ γούστο να παρακολουθεί τον Ντάντλι που δε θα ξέρει τι να κάνει· να τον προκαλεί κι αυτός να μην μπορεί να αντιδράσει… Κι αν επιχειρούσε κανένας άλλος να χτυπήσει τον Χάρι, ήταν πανέτοιμος – είχε μαζί του το ραβδί του. Ας κόπιαζαν αν τολμούσαν… Δεν έβλεπε την ώρα να ξεσπάσει τα νεύρα του σε αυτά τα αγόρια που έκαναν κάποτε τη ζωή του κόλαση.

Δε γύρισαν όμως προς το μέρος του, ούτε καν τον είδαν, και τώρα είχαν φτάσει σχεδόν κοντά στα κάγκελα. Ο Χάρι έπνιξε την επιθυμία να τους φωνάξει… θα ήταν λάθος του να πάει γυρεύοντας για καβγά… απαγορευόταν να χρησιμοποιήσει τις μαγικές δυνάμεις του… θα κινδύνευε πάλι να φάει αποβολή…

Έσβησαν οι φωνές της συμμορίας του Ντάντλι· είχαν χαθεί πια από τα μάτια του, προχωρούσαν στην οδό Μανόλιας.

Είδες, Σείριε; είπε από μέσα του ο Χάρι. *Απέφυγα τις βεβιασμένες κινήσεις. Κάθισα φρόνιμος. Το αντίθετο ακριβώς απ' αυτό που έκανες εσύ.*

Σηκώθηκε και τεντώθηκε για να ξεμουδιάσει. Η θεία Πετούνια κι ο θείος Βέρνον θεωρούσαν πως, ό,τι ώρα κι αν γύριζε ο Ντάντλι, ήταν η σωστή ώρα να μαζευτείς στο σπίτι, ενώ αν κάποιος γύριζε αργότερα, ήταν πάρα πολύ αργά. Ο θείος του τον είχε απειλήσει ότι θα τον κλείδωνε στην αποθήκη αν ξαναμαζευόταν ύστερα από τον Ντάντλι, έτσι ο Χάρι έπνιξε ένα χασμουρητό και κίνησε βλοσυρός για την πύλη του πάρκου.

Η οδός Μανόλιας, όπως και η οδός Πρίβετ, είχε μεγάλα τετράγωνα σπίτια με άψογα φροντισμένο γκαζόν, τα οποία ανήκαν σε μεγάλους τετράγωνους ιδιοκτήτες που οδηγούσαν πεντακάθαρα αυτοκίνητα παρόμοια με του θείου Βέρνον. Ο Χάρι προτιμούσε να κυκλοφορεί στο Λιτλ Γουίντζιν τη νύχτα. Το φως μέσα από τα παράθυρα με τις κουρτίνες διαχεόταν σμιλεύοντας λαμπερά περίτεχνα σχέδια στο σκοτάδι, γεμάτα χρώματα. Τέτοια ώρα δεν κινδύνευε να ακούσει περιφρονητικά σχόλια για την ατημέλητη εμφάνισή του, όπως συνήθως συνέβαινε όταν διασταυρωνόταν με τους ιδιοκτήτες των σπιτιών. Βάδιζε βιαστικά, κι έτσι λίγο παρακάτω διέκρινε μπροστά του την παρέα του Ντάντλι· καληνυχτίζονταν

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

μπροστά στη γωνία της Ημισελήνου της Μανόλιας. Ο Χάρι κρύφτηκε στη σκιά μιας μεγάλης πασχαλιάς και περίμενε.

«…κι έσκουζε σαν γουρούνι», έλεγε ο Μάλκολμ ανάμεσα στα χαχανητά των άλλων.

«Φοβερό κροσέ, Μεγάλε», ακούστηκε ο Πιρς.

«Αύριο την ίδια ώρα;» είπε ο Ντάντλι.

«Περάστε απ᾽ το σπίτι μου, θα λείπουν οι γονείς μου», πρότεινε ο Γκόρντον.

«Τα λέμε, λοιπόν», είπε ο Ντάντλι.

«Γεια σου, Νταντ!»

«Αύριο, Μεγάλε!»

Ο Χάρι περίμενε να φύγουν οι υπόλοιποι πριν ξεκινήσει πάλι. Όταν έσβησαν οι φωνές τους, έστριψε στην Ημισέληνο της Μανόλιας επιταχύνοντας το βήμα του και λίγες στιγμές αργότερα πρόφτασε τον Ντάντλι, που πήγαινε με το πάσο του σιγοτραγουδώντας φάλτσα.

«Έι, Μεγάλε!»

Ο Ντάντλι γύρισε. «Α», μούγκρισε ενοχλημένος. «Εσύ είσαι;»

«Από πότε έγινες Μεγάλος;» ρώτησε ο Χάρι.

«Κόφ᾽ το», γρύλισε εκείνος και συνέχισε το δρόμο του.

«Ωραίο όνομα», χαμογέλασε ο Χάρι συντονίζοντας το βήμα του με του ξαδέλφου του. «Αλλά για μένα θα είσαι πάντα "ο Ντίντι το ζουζουνάκι" μου».

«Είπα ΚΟΦ᾽ ΤΟ!» νευρίασε ο Ντάντλι κι έσφιξε τις χοντρές γροθιές του.

«Δεν ξέρουν οι φίλοι σου πώς σε φωνάζει η μαμά σου;»

«Βούλωσέ το επιτέλους».

«Σ᾽ εκείνη δε λες να το βουλώσει. Τι λες για το "Τζουτζούκο μου" και το "Ντιντικάκι μου", μου επιτρέπεις να τα χρησιμοποιώ;»

Ο Ντάντλι δεν αποκρίθηκε. Η προσπάθεια να συγκρατηθεί για να μη χτυπήσει τον Χάρι απορροφούσε όλο του τον αυτοέλεγχο.

«Λοιπόν, ποιον δείραμε απόψε;» ρώτησε ο Χάρι και το χαμόγελο χάθηκε από τα χείλη του. «Πάλι κάνα δεκάχρονο παιδάκι; Ξέρω τι έκανες στον Μαρκ Έβανς προχθές το βράδυ…»

«Πήγαινε γυρεύοντας», γρύλισε ο Ντάντλι.

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

«Τι μου λες;»

«Μου μίλησε με αυθάδεια».

«Σοβαρά; Πάντως, αν σου είπε ότι είσαι σαν γουρούνι που εκπαιδεύτηκε να περπατά στα πίσω πόδια του, αυτό δεν είναι αυθάδεια. Είναι η αλήθεια».

Ένας μυς πετάρισε στο πιγούνι του Ντάντλι. Ο Χάρι αισθάνθηκε απέραντη ικανοποίηση που κατάφερε να τον εξοργίσει τόσο πολύ. Ένιωθε σαν να μετάγγιζε τον θυμό του στον ξάδελφό του, τον μόνο που είχε για να ξεσπάσει.

Έστριψαν δεξιά, στο σοκάκι όπου ο Χάρι είχε πρωτοδεί τον Σείριο· από εδώ έκοβες δρόμο κι έβγαινες κατευθείαν από την Ημισέληνο της Μανόλιας στην οδό Γλυσίνας. Ήταν έρημο και πολύ πιο σκοτεινό από τους δυο προηγούμενους δρόμους που συνέδεε, γιατί δεν υπήρχε δημοτικός φωτισμός. Τα βήματά τους πνίγηκαν ανάμεσα στους τοίχους των γκαράζ που υπήρχαν από τη μια πλευρά κι έναν ψηλό φράχτη από την άλλη.

«Περνιέσαι για σπουδαίος επειδή κουβαλάς αυτό το πράμα», είπε λίγες στιγμές αργότερα ο Ντάντλι.

«Ποιο πράμα;»

«Αυτό… αυτό που έχεις κρυμμένο».

Ο Χάρι χαμογέλασε ξανά. «Τελικά δεν είσαι τόσο ηλίθιος όσο φαίνεσαι, έτσι, Νταντ; Αλλά αν ήσουν, δε θα μπορούσες να μιλάς και να βαδίζεις ταυτόχρονα», είπε κι έβγαλε το μαγικό ραβδί του. Είδε τον Ντάντλι να το λοξοκοιτάζει.

«Απαγορεύεται να το χρησιμοποιήσεις», είπε αμέσως ο ξάδελφός του. «Το ξέρω πως απαγορεύεται. Θα σε αποβάλουν από το ηλίθιο σχολείο σου».

«Και πού ξέρεις ότι δεν άλλαξαν οι κανονισμοί, Μεγάλε;»

«Δεν άλλαξαν», βιάστηκε να πει ο Ντάντλι, χωρίς όμως να είναι και απόλυτα σίγουρος.

Ο Χάρι γέλασε σιγανά.

«Δεν έχεις τα κότσια να τα βάλεις μαζί μου χωρίς αυτό το πράμα», γρύλισε ο Ντάντλι.

«Ενώ εσύ χρειάζεσαι τη βοήθεια μόνο τεσσάρων φίλων σου για να ξυλοφορτώσεις ένα δεκάχρονο παιδάκι. Για πες μου τώρα γι᾽ αυ-

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

τόν τον τίτλο του μποξ που μας κοκορεύεσαι. Πόσων χρονών ήταν ο αντίπαλος; Επτά; Οκτώ;»

«Δεκαέξι, αν θες να μάθεις», γρύλισε ο Ντάντλι, «κι έμεινε είκοσι λεπτά τέζα όταν τον έβγαλα νοκ άουτ και είχε το διπλάσιο βάρος από σένα. Και περίμενε να δεις τι θα πάθεις, όταν πω στον μπαμπά ότι έβγαλες αυτό το πράμα…»

«Α, τώρα θα τρέξουμε στον μπαμπάκα! Τι έγινε; Φοβάται ο μέγας πρωταθλητής Τζουτζούκος το ραβδί του βρόμικου Χάρι;»

«Τη νύχτα όμως δεν είσαι τόσο γενναίος», σάρκασε ο Ντάντλι.

«Μα τώρα είναι νύχτα, Ντιντικάκι μου. Έτσι το λέμε όταν σκοτεινιάζει όπως τώρα».

«Εννοώ όταν πέφτεις στο κρεβάτι!» συνέχισε ο Ντάντλι.

Είχε σταματήσει να περπατάει. Ο Χάρι κοντοστάθηκε κι αυτός και κοίταξε τον ξάδελφό του. Από το λίγο που μπορούσε να διακρίνει, είδε ένα παράξενο θριαμβευτικό ύφος ζωγραφισμένο στο πρόσωπο του Ντάντλι.

«Τι εννοείς ότι δεν είμαι τόσο γενναίος στο κρεβάτι;» ρώτησε απορημένος ο Χάρι.

«Σ᾽ άκουσα χθες τη νύχτα», είπε χαιρέκακα ο Ντάντλι. «Μίλαγες στον ύπνο σου. Βογκούσες».

«Τι εννοείς;» επανέλαβε ο Χάρι μ᾽ ένα σφίξιμο στο στομάχι. Χθες τη νύχτα είχε επισκεφτεί ξανά το νεκροταφείο στα όνειρά του.

Από τα χείλη του Ντάντλι ξέφυγε ένα κοροϊδευτικό γέλιο κι ύστερα άρχισε να μιλάει με στριγκιά κλαψιάρικη φωνή.

«“Μη σκοτώσεις τον Σέντρικ! Μην τον σκοτώσεις!” Ποιος είναι ο Σέντρικ; Ο φίλος σου;»

«Λες… λες ψέματα», τον έκοψε ο Χάρι, μα το στόμα του είχε στεγνώσει. Ήξερε ότι δεν έλεγε ψέματα ο Ντάντλι – πώς αλλιώς θα μάθαινε το όνομα του Σέντρικ;

«“Μπαμπά! Μπαμπά, βοήθεια! Θα με σκοτώσει, μπαμπά! Μπουχου-χου!”»

«Σκάσε», είπε σιγανά ο Χάρι. «Σκάσε, Ντάντλι, σε προειδοποιώ!»

«“Έλα να με σώσεις, μπαμπά! Μαμά, έλα να με σώσεις! Σκότωσε τον Σέντρικ! Βοήθεια, μπαμπά! Θα με…” Μη με σημαδεύεις με αυτό το πράμα!»

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

Ο Ντάντλι κόλλησε αυτόματα στον τοίχο. Ο Χάρι τον σημάδευε στην καρδιά με το ραβδί του. Στις φλέβες του κόχλαζε το μίσος που σωρευόταν δεκατέσσερα χρόνια για τον Ντάντλι. Και τι δε θα 'δινε να μπορούσε να τον χτυπήσει με το ραβδί του, να τον χτυπήσει τόσο δυνατά που να γυρίσει σπίτι του έρποντας σαν σκουλήκι, να χάσει τη λαλιά του, να του φυτρώσουν κεραίες…

«Μην ξαναμιλήσεις γι' αυτό», τον πρόσταξε ο Χάρι. «Κατάλαβες;»

«Γύρνα αλλού αυτό το πράμα!»

«Είπα, κατάλαβες;»

«Γύρνα αλλού αυτό το πράμα!»

«ΚΑΤΑΛΑΒΕΣ;»

«ΓΥΡΝΑ ΑΛΛΟΥ ΑΥΤΟ ΤΟ…» Ένα μακρόσυρτο τρεμουλιαστό βογκητό ξέφυγε ξαφνικά από τον Ντάντλι σαν να δέχτηκε ψυχρολουσία.

Κάτι άλλαξε στη νύχτα. Ο αστροκέντητος βαθυκύανος ουρανός σκοτείνιασε ξάφνου, μαύρισε σαν πίσσα· τ' άστρα, το φεγγάρι, τα φώτα των δρόμων, όλα έσβησαν. Το μακρινό βουητό των αυτοκινήτων και το θρόισμα των δέντρων έσβησαν κι αυτά. Η γλυκιά μυρωμένη νυχτιά έγινε αίφνης κρύα, παγερή. Ένα απόλυτο, αδιαπέραστο, σιωπηλό σκοτάδι τούς τύλιξε, θαρρείς και κάποιο γιγάντιο χέρι έριξε στο σοκάκι έναν χοντρό παγωμένο μανδύα, τυφλώνοντάς τους.

Για κλάσματα του δευτερολέπτου ο Χάρι νόμιζε πως έκανε μάγια άθελά του, παρόλο που προσπαθούσε να αυτοσυγκρατηθεί με όλη τη δύναμη της θέλησής του.

Ύστερα ξανάρθε στα σύγκαλά του – όχι, αυτός δεν είχε τη δύναμη να σβήσει τα αστέρια. Γύρισε το κεφάλι του δεξιά κι αριστερά προσπαθώντας να διακρίνει κάτι, μα το σκοτάδι, σαν πανάλαφρο πέπλο, έφραζε τα μάτια του.

Έφτασε στ' αυτιά του η τρομοκρατημένη φωνή του Ντάντλι.

«Τι… τι κάνεις; Κό… κόφ' το!»

«Δεν κάνω τίποτα. Σκάσε και μείνε ακίνητος!»

«Δε… δε βλέπω! Τυ… τυφλώθηκα! Δε…»

«Σκάσε είπα!»

Ο Χάρι στάθηκε ασάλευτος, στρέφοντας δεξιά κι αριστερά το

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

σβησμένο βλέμμα του. Το κρύο ήταν τόσο τσουχτερό που έτρεμε σαν φύλλο· είχε ανατριχιάσει ολόκληρος μέχρι τις τρίχες στον αυχένα του. Γούρλωσε τα μάτια προσπαθώντας να διαπεράσει το σκοτάδι, μάταια όμως.

Δε γίνονταν αυτά τα πράγματα… δεν υπήρχε περίπτωση να έρθουν εδώ… στο Λιτλ Γουίντζιν… τέντωσε τα αυτιά του και… πριν τους δει, τους άκουσε.

«Θα… θα το πω στον μπαμπά μου!» κλαψούριζε ο Ντάντλι. «Πού… πού είσαι; Τι κά… κάνεις;»

«Θα σκάσεις επιτέλους;» ψιθύρισε επιτακτικά. «Προσπαθώ να ακού…» Σώπασε απότομα. Είχε ακούσει αυτό που έτρεμε η ψυχή του.

Εκτός από τα δύο παιδιά υπήρχε και κάποιος άλλος στο σοκάκι, κάποιος που έπαιρνε βαθιές, βραχνές, θορυβώδεις αναπνοές. Η καρδιά του Χάρι σπαρτάρησε από τρόμο καθώς στεκόταν τρέμοντας στην παγωνιά.

«Κό… κόφ᾽ το! Σταμάτα αυτό που κάνεις, είπα! Θα σε χτυπήσω, σ᾽ τ᾽ ορκίζομαι!»

«Ντάντλι, βούλωσ᾽…»

ΓΚΟΥΠ!

Ο Χάρι έφαγε κατακέφαλα μια γροθιά που τον τίναξε στον αέρα. Είδε αστράκια και προς στιγμήν νόμιζε πως άνοιξε το κεφάλι του στα δύο· κι ύστερα σωριάστηκε φαρδύς πλατύς στο έδαφος ενώ το ραβδί τού ξέφυγε από το χέρι.

«Είσαι εντελώς ηλίθιος!» φώναξε στον Ντάντλι με μάτια υγρά από τον πόνο, καθώς μπουσούλαγε ψάχνοντας απεγνωσμένα στο έδαφος. Άκουσε τον ξάδελφό του να απομακρύνεται, να πέφτει στον φράχτη, να σκοντάφτει. «ΓΥΡΝΑ ΠΙΣΩ, ΝΤΑΝΤΛΙ! ΘΑ ΠΕΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ!»

Ακούστηκε ένα ανατριχιαστικό ουρλιαχτό και τα βήματα του Ντάντλι σταμάτησαν απότομα. Την ίδια στιγμή ο Χάρι ένιωσε πίσω του μια διαπεραστική παγωνιά που θα μπορούσε να σημαίνει μόνο ένα πράγμα: δεν ήταν ένας, ήταν περισσότεροι.

«ΚΛΕΙΣΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΣΟΥ, ΝΤΑΝΤΛΙ! Ο,ΤΙ ΚΙ ΑΝ ΓΙΝΕΙ, ΚΡΑΤΑ ΚΛΕΙΣΤΟ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΣΟΥ!» φώναξε. «Το ραβδί μου!» μουρ-

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

μούρισε κατόπιν πανικόβλητος, καθώς τα χέρια του σάρωναν το έδαφος σαν αράχνες. «Πού είναι το ραβδί μου; *Φώτισε*!»

Πρόφερε μηχανικά τη μαγική λέξη· χρειαζόταν απεγνωσμένα λίγο φως για να μπορέσει να συνεχίσει το ψάξιμο και, προς μεγάλη του ανακούφιση, κάτι τρεμόφεξε δίπλα στο χέρι του – είχε ανάψει η μύτη του ραβδιού του. Ο Χάρι το άρπαξε, σηκώθηκε όρθιος και στράφηκε προς τα πίσω.

Του κόπηκαν τα γόνατα. Ένας πανύψηλος κουκουλοφόρος γλιστρούσε αθόρυβα προς το μέρος του χωρίς να αγγίζει το έδαφος, δίχως να ξεπροβάλλουν πόδια κάτω από τον μανδύα του, ρουφώντας τη νύχτα έτσι όπως κινούνταν.

Ο Χάρι σήκωσε το ραβδί του και πισωπάτησε τρεκλίζοντας.

«*Καλώ τον προστάτη!*»

Ένα λεπτό νήμα ασημή καπνού ξεπετάχτηκε από τη μύτη του ραβδιού του κι ο Παράφρονας επιβράδυνε το βήμα του, αλλά δεν είχε πιάσει καλά το ξόρκι· ο Χάρι συνέχισε να οπισθοχωρεί τρεκλίζοντας καθώς τον ζύγωνε ο Παράφρονας… ο πανικός θόλωνε τον νου του… *Συγκεντρώσου…*

Ένα ζευγάρι γκρίζα, γλιτσιασμένα, ψωριασμένα χέρια ξεπρόβαλαν από τον μανδύα του Παράφρονα κι απλώθηκαν προς το μέρος του Χάρι. Ένα βουητό πλημμύρισε τ᾽ αυτιά του.

«*Καλώ τον προστάτη!*»

Η φωνή του ήχησε άψυχη, απόμακρη. Άλλη μια ασημιά τολύπα καπνού, πιο αχνή από την πρώτη, ξεπετάχτηκε από το ραβδί του. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα καλύτερο, δεν μπορούσε να πετύχει το ξόρκι.

Άκουσε μες στο μυαλό του ένα γέλιο στριγκό, διαπεραστικό… η βρομερή, ψυχρή σαν τον θάνατο, ανάσα του Παράφρονα γέμιζε τα πνευμόνια του, τον έπνιγε… *Σκέψου… κάνε μια ευτυχισμένη σκέψη…*

Ωστόσο μέσα του δεν υπήρχε στάλα ευτυχίας… τα παγερά δάχτυλα του Παράφρονα τυλίχτηκαν στον λαιμό του… το διαπεραστικό γέλιο γινόταν όλο και πιο οξύ και μια φωνή μιλούσε μέσα στο μυαλό του: «*Υπόκυψε στον θάνατο, Χάρι… ίσως να είναι ανώδυνος… δεν ξέρω… εγώ δεν πέθανα ποτέ μου…*»

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

Δε θα ξανασυναντούσε τον Ρον, την Ερμιόνη…

Είδε ολοκάθαρα τα πρόσωπά τους με τα μάτια της φαντασίας του καθώς αγωνιζόταν να πάρει ανάσα.

«*ΚΑΛΩ ΤΟΝ ΠΡΟΣΤΑΤΗ!*»

Από τη μύτη του ραβδιού του Χάρι ξεπετάχτηκε ένα πελώριο ασημένιο ελάφι· χτύπησε με τα κέρατά του τον Παράφρονα στο σημείο όπου κανονικά θα βρισκόταν η καρδιά του, τον τίναξε σαν πούπουλο και, καθώς ετοιμαζόταν πάλι να του ορμήσει, ο Παράφρονας υποχώρησε ηττημένος κι εξαφανίστηκε πετώντας στον ουρανό σαν νυχτερίδα.

«ΑΠΟ ΔΩ!» φώναξε ο Χάρι στο ελάφι. Έκανε μεταβολή κι έτρεξε προς την άλλη άκρη του στενού, κρατώντας ψηλά το αναμμένο ραβδί του. «ΝΤΑΝΤΛΙ! ΝΤΑΝΤΛΙ!»

Πριν προλάβει καλά καλά να κάνει δέκα βήματα, τους είδε μπροστά του: ο Ντάντλι ήταν κουλουριασμένος στο έδαφος, προστατεύοντας με τα χέρια το πρόσωπό του. Ένας δεύτερος Παράφρονας είχε γλιστρήσει από πάνω του και τον κρατούσε σφιχτά από τους καρπούς. Αργά αργά, σχεδόν τρυφερά, προσπαθούσε ν᾽ ανοίξει τα χέρια του αγοριού ενώ έσκυβε πάνω του σαν να ήθελε να το φιλήσει.

«ΠΑΝΩ ΤΟΥ!» κραύγασε ο Χάρι και το ελάφι που είχε καλέσει τον προσπέρασε με έναν δυνατό θόρυβο σαν συριγμό. Το πρόσωπο του Παράφρονα απείχε μόλις ένα εκατοστό από του Ντάντλι όταν τον χτύπησαν τα ασημένια κέρατα· τινάχτηκε στον αέρα κι εξαφανίστηκε στο σκοτάδι σαν τον σύντροφό του· το ελάφι απομακρύνθηκε καλπάζοντας και χάθηκε στο βάθος του στενού τυλιγμένο μέσα σε μιαν ασημιά αχλή.

Άναψαν ξανά τα άστρα, το φεγγάρι και τα φώτα του δρόμου. Ένα ζεστό αεράκι φύσηξε στο σοκάκι. Τα δέντρα θρόισαν στους γειτονικούς κήπους κι ο απόμακρος θόρυβος της κυκλοφορίας έφτασε από τους πέρα δρόμους. Ο Χάρι στεκόταν ασάλευτος, με όλες τις αισθήσεις του σε εγρήγορση. Λίγες στιγμές αργότερα συνειδητοποίησε ότι η μπλούζα κολλούσε πάνω του· ήταν λουσμένος στον ιδρώτα.

Δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που έγινε. Παράφρονες εδώ, στο Λιτλ Γουίντζιν;

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

Ο Ντάντλι ήταν κουβαριασμένος στο έδαφος και κλαψούριζε τρέμοντας σύγκορμος. Ο Χάρι έσκυψε πάνω του προσπαθώντας να δει αν μπορούσε να σταθεί στα πόδια του, αλλά ξάφνου άκουσε πίσω του βαριά βιαστικά βήματα. Σήκωσε ενστικτωδώς το ραβδί του και γύρισε να αντιμετωπίσει τον νεοφερμένο.

Η κυρία Φιγκ, η ιδιόρρυθμη ηλικιωμένη γειτόνισσα, τον πλησίασε λαχανιασμένη. Τα γκρίζα φουντωτά μαλλιά της ξεπετάγονταν από το φιλέ, απ᾽ τον καρπό της κρεμόταν μια πλεχτή τσάντα για ψώνια και στα πόδια της φορούσε ένα ζευγάρι ξώφτερνες καρό παντόφλες. Ο Χάρι ετοιμάστηκε να κρύψει βιαστικά το ραβδί του, μα…

«Μην το κρύβεις, κουτορνίθι!» στρίγκλισε εκείνη. «Κι αν υπάρχουν κι άλλοι; Αχ, θα τον σκοτώσω τον Μαντάνγκους Φλέτσερ!»

© J.K. Rowling, 2003 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003, 2024, 2026

Στο τέρμα ενός ήσυχου διαδρόμου υπάρχει μια πόρτα. Κι αυτή στοιχειώνει τα όνειρα του Χάρι Πότερ. Για ποιον άλλο λόγο, άλλωστε, θα ξυπνούσε μέσα στη νύχτα ουρλιάζοντας από τον φόβο του; Δε φταίνε οι εξετάσεις για τα Κοινά Διπλώματα Μαγείας, ούτε ο καινούργιος, μονίμως ξινισμένος καθηγητής, ούτε ένα μοχθηρό, σπιτικό ξωτικό, ούτε καν η απειλή του Ακατονόμαστου που μεγαλώνει μέρα με τη μέρα. Τώρα ο Χάρι Πότερ έρχεται αντιμέτωπος με την ανικανότητα των Αρχών του Χόγκουαρτς.

Μια διαχρονική, σκληρόδετη έκδοση-γέφυρα ανάμεσα στις γενιές. Η πέμπτη περιπέτεια του Χάρι Πότερ, που ένωσε τον κόσμο των μάγων απέναντι στο απόλυτο σκοτάδι, έρχεται για να χαρίσει μια νοσταλγική επιστροφή σε όσους τη λάτρεψαν και ένα ταξίδι ενηλικίωσης σε όσους την ανακαλύπτουν τώρα!

ISBN: 978-618-01-6783-2
9 786180 167832
ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 33305
ΨΥΧΟΓΙΟΣ Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psichogios.gr